

[Christoffersen.]

virkelig den pris, man må betale, fordi man ikke er parat til at gå mere radikalt til værks? Er vores problem i virkeligheden ikke det, at medmindre vi går meget grundigt til værks, medmindre vi tager fat på en lang række af de velerhvervede rettigheder, får vi ikke løst de problemer, som kommer til at skabe et finanslovsforslag som det, vi står med i dag. Er det i virkeligheden ikke nødvendigt, hr. finansminister, hvis vi vil slippe for flere af denne slags forslag med de problemer, det indeholder for os alle sammen, at man på en helt anden måde får fat på indkomstautomatikken, på den offentlige udgiftsautomatik, på de velerhvervede rettigheder – jeg tør dårligt nok nævne organisationernes magt, men siger det dog i en parentes – og er det ikke nødvendigt, at man på en helt anden måde får gjort op med den måde, hvorpå væksten i de offentlige udgifter reguleres?

I hvert fald må alle disse ting rejse ikke mindst nogle politiske spørgsmål: var det virkelig et forslag som dette, augustforligspartierne havde tænkt sig? Var det virkelig et forslag som dette, det konservative folkeparti, det radikale venstre, centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti og socialdemokratiet havde disponeret efter skulle fremsættes?

Jeg vil så gå over til selve budgettet, og deri er jo en syndflod af enkeltheder; jeg skal ikke fordybe mig i dem alle. Jeg har blandt dem bemærket, at undervisningsministeren nu har sikret sig sin egen lille lovreserve. Jeg har bemærket, at industrialiseringsfonden skal genoplives, og at Workshopen skal begynde at fungere på ny. Jeg har også set, at skatte- og afgiftsministeren regner med, at 16. almindelige vurdering skal slå fuldt ud igennem på lejeværdien. Jeg ser også sådan af de mere formelle ting, at arbejdsministeriet nu er blevet ophøjet til en selvstændig paragraf. Så mangler vi kun den alfabetiske orden, indholdsfortegnelsen og stikordsregistret, men det har vi jo tidligere vekslet mange bemærkninger om. Lad nu imidlertid alt det ligge til udvalgsbehandlingen til fordel for det mere væsentlige.

Det første afgørende spørgsmål, når man betragter finanslovsforslaget, er naturligvis, om forudsætningerne er holdbare. Er de tal, vi møder i forslaget, i overensstemmelse med den prisudvikling, vi kan vente? Er de i overensstemmelse med den beskæftigelsesudvikling, vi kan vente, og er de i overensstemmelse med

det, som staten er nødt til at foretage sig på det kreditpolitiske område? Her er der efter vores opfattelse tre alvorlige mangler i finanslovsforslaget.

For det første tror jeg, at det prisskøn, man lægger til grund for 1977, er for optimistisk. Der kommer 2 dyrtidsportioner til marts, men der kommer efter min opfattelse også 2 dyrtidsportioner til september. Sådan som man har lagt det til rette, sådan som det hele får lov til at eksplodere 1. marts, tror jeg ikke, at man kan nøjes med 1 septemberportion. Jeg mener, at alt derfor taler for, at staten 1. september kommer til at stå med den finansielle byrde, der hedder indbetaling i ATP-fonden af den fulde værdi af 1 dyrtidsportion. Jeg ved ikke, hvordan man har tænkt sig at betale ind rent terminsmæssigt osv., men det er vel ikke meget galt at gætte på, at hvis det sker, vil det belaste dette finanslovsforlags udgiftsside med yderligere 1 mia kr.

For det andet mener jeg, at det beskæftigelsesløb, man anlægger, næppe kan holde. Jeg har med forundring bemærket, at regeringen ved arbejdet med finanslovsforslaget er gået ud fra samme antal fuldtidsforsikrede i 1977-78 som i 1976-77, hvorimod vi, hvad enten vi går til det økonomiske sekretariats rapport eller vi går til det økonomiske råds formandskabs rapport, møder et ganske andet tal. De to organer er noget uenige om en række ting, men én ting er de fuldkommen enige om, når det drejer sig om beskæftigelsen, og det er, at vi får en stigning i det samlede antal årsledige på ca. 15.000 fra 1976 til 1977, og det skøn lagt til grund for udgifterne til dagpenge osv. giver jo et andet resultat på finansloven end det, finansministeren opererer med. Det giver nemlig en merudgift på 600-900 mill. kr.

Den tredje forudsætning, som jeg mener ikke er holdbar, er den rent beregningsmæssige forudsætning vedrørende salg af statspapirer, der er stillet op. Det er jo en fuldkommen urealistisk tanke, og det erkender ministeren i og for sig også selv i sin fremsættelsestale, at der efter 1. november i år ikke skal sælges flere statspapirer. Selvfølgelig skal der det. Der skal sælges for milliarder af dem, og formentlig dukker finansministeren op igen engang i februar måned her i folketinget og beder om bemyndigelse til at udstede yderligere for mange milliarder kroner statspapirer. Det er i hvert fald en af konsekvenserne af det finanslovsforslag, man er mødt op med, men det betyder jo